

Wanneer de Kerk begon en waarom dit van belang is

door Gary Freel, <http://www.feasite.org/node/1936>, 24-3-2015

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

De oorsprong van de kerk [1]

Een goed begrip betreffende de oorsprong van de kerk is iets wat belangrijk moet zijn voor alle gelovigen die ernaar verlangen de Heer Jezus Christus te volgen. De kerk was *gepland* in de geest van de Vader van in het eeuwige verleden (Efeziërs 3:10-11); ze werd *gekocht* door het offer van de Zoon op het kruis van Golgotha (Handelingen 20:28); ze werd *voortgebracht* door de doop met de Heilige Geest toen gelovigen hun geloof en vertrouwen stelden in de Heer Jezus Christus als Redder (1 Korinthiërs 12:13); en uiteindelijk wordt ze *bewaard* door de belofte van goddelijke voorzienigheid doorheen de geschiedenis (Mattheüs 16:18). Niets in de schepping kan deze goddelijk verordende instelling overweldigen. Vermits God *zo* bezorgd is over de kerk, en ze duidelijk kostbaar en betekenisvol is voor Hem, moet Gods volk erg zorgvuldig zijn met betrekking tot hoe zij deze belangrijke leer begrijpen en behandelen.

Een reden om dit onderwerp te behandelen

Over de timing van het ontstaan van de kerk wordt in sommige sferen van het Christendom gedebatteerd vandaag. Velen (het aantal lijkt snel toe te nemen) plaatsen de oorsprong van de kerk op een ander tijdstip dan de dag van Pinksteren (Handelingen 2), en zeggen dat ze begon met Adam, Abraham, Johannes de Doper of ergens tijdens de aardse bediening van Jezus Christus. Anderen geloven dat ze begon na Pinksteren, ergens in de tijd van Paulus' bediening. De positie van de Fundamental Evangelistic Association & Grace Bible Church van Fresno, Californië, is dat de kerk begon op de dag van Pinksteren. Onze leer weerspiegelt dit standpunt doorheen de jaren van onze bediening.

Sommige kerken en bijbelcolleges in fundamentalistische kringen omarmen vandaag het geloof dat de kerk begon met Jezus tijdens Zijn aardse bediening en dat ze slechts "bekrachtigd" werd op de dag van Pinksteren. Dit perspectief leidt tot vragen over de natuur en het doel van de kerk zowel als hoe Schriftplaatsen, namelijk in het Oude Testament en de Evangelieën, zouden moeten geïnterpreteerd en toegepast worden. In feite, velen die het begin van de kerk elders plaatsen dan op de dag van Pinksteren in Handelingen 2, gebruiken bedenkelijke regels van Schriftinterpretatie om hun positie te ondersteunen. Vele van de door hen aangehaalde teksten hebben helemaal niets te maken met de kerk. We moeten op onze hoede zijn voor dezen die een vers of tekst uit zijn context halen om hun leer te willen ondersteunen. Getrouw omgaan met Gods Woord vraagt dat we een aantal leringen goed kennen, inbegrepen de kwestie van de oorsprong van de kerk.

De natuur en het doel van Christus' aardse bediening

Het begrijpen van de chronologie, natuur en het doel van het aardse leven van Jezus Christus geeft ons een fundament voor het afwijzen van het geloof dat de nieuwtestamentische kerk begon in enige tijd vroeger dan Pinksteren. Jezus begon Zijn openbare bediening vlak na Zijn doop, wat Zijn eigen theocratische zalving was (Mattheüs 3:16), en de daarop volgende beproeving (Mattheüs 4:1-11). Hij deed Zijn eerste mirakel in Kana (Johannes 2:11) en begon de boodschap te verkondigen betreffende *Wie Hij was* (de Messias van Israël; de vleesgeworden God) en *wat Hij aanbood* aan de natie (het Koninkrijk, zoals beloofd in het Oude Testament). Ongeveer 2,5 jaar bereisde Hij het land, meestal Galilea met occasionele uitstappen naar Juda, waarbij Hij deze tweevoudige boodschap verkondigde. Zodoende was het land verzadigd met de verklaring: De Koning is present en

Hij belooft het koninkrijk op te richten. Zijn vele wonderen ondersteunden deze claims en gaven Israël tevens een voorsmaak van wat zou komen in het koninkrijk.[2]

Tijdens het vroege deel van Zijn Galilese bediening riep Jezus een aantal mannen om Zijn discipelen te worden (Johannes 1:35-51). In Markus 1:14-20 was Zijn boodschap exclusief op Israël gericht en betrof ze Zijn aanbod van het koninkrijk (vs. 15). Hij zei niets over de kerk, noch over de heidenen die geroepen zouden worden (vgl. Mattheüs 15:21-28, waar Hij zegt dat zijn komen voor “de verloren schapen van het huis van Israël” was). In die tijdsperiode gaf de Heer geen informatie betreffende de kerk aan de natie Israël, noch aan Zijn eigen discipelen. Zijn boodschap was strikt, exclusief een aanbod van het koninkrijk aan Israël. Zelfs later in Mattheüs 9:35 bleef de boodschap “het Evangelie van het Koninkrijk”.

Ongeveer een jaar vóór de kruisiging echter was er een vitale gebeurtenis. Mattheüs 12:22-24 zegt dat zowel het gewone volk als het leiderschap van Israël Christus en Zijn aanbod verwierpen, en dat zij een ongelofelijk mirakel van de Heer toewezen aan de bekrachtiging ervan door de duivel. De magnitude van die beschuldiging kan niet overschat worden. De consequenties waren verwoestend. Met deze besliste en duidelijke afwijzing pleegde Israël een onvergeeflijke zonde van godslastering van de Heilige Geest. Christus veranderde dan Zijn boodschap en focus, van Zijn verkondiging van de Koning en het aanbod van het koninkrijk aan Israël, naar een privé voorbereiding van Zijn discipelen op de tijd van Zijn vertrek en de daarop volgende rol van hen in de kerkbedeling (Mattheüs 13vv). Hij focuste op de opleiding van hen voor hun rol van fundament van Zijn programma tijdens de tijd die gekend is als de *interregnum*¹ (de periode tussen Zijn eerste en tweede komst).

De verandering in Zijn boodschap en bediening verwarde de discipelen (Mattheüs 13:10). Zij hadden verwacht dat Jezus het beloofde koninkrijk zou oprichten, met Hemzelf als de Koning. Maar, na de officiële afwijzing door Israël was dat privilege niet langer mogelijk. Tot op dit punt ging de boodschap die Hij en Zijn discipelen hadden verkondigd (Mattheüs 10:1 – 11:1) over de natie Israël en het beloofde koninkrijk dat hen zou gegeven worden. Jezus leerde tijdens Zijn aardse bediening niet over de kerk. Hij noemde de kerk niet tot aan Zijn vraag aan de discipelen in Mattheüs 16.

De natuur en het doel van de nieuwtestamentische kerk

Een verklaring van sleuteltermen (Geheimenis, Fundament, Gebouw)

Verwarring met betrekking tot de precieze natuur van de kerk treedt op wanneer men de oorsprong van de kerk plaatst op een ander tijdstip dan de dag van Pinksteren. Beschouw het volgende:

(1) De kerk was een *geheimenis* (Efeziërs 3:3, 4, 9). Dit betekent niet dat het iets vreemds of mystieks was. Het was, alhoewel eeuwig in Gods geest, iets wat Hij voorheen niet specifiek en gedetailleerd had onthuld vóór Paulus en zijn tijdgenoten (de apostelen en nieuwtestamentische profeten). Het combineren van de kerk en Israël tot één entiteit, zoals dezen doen die de geboorte van de kerk vóór Pinksteren stellen, verwijdert effectief de unieke distincties tussen Israël en de kerk. Zij leren dat de kerk opgaat in Israël of Israël enigszins heeft vervangen. Dit verklaart waarom en hoe deze voorstanders vele teksten in de Evangeliën betekenissen geven die mensen verwarren en vaak manipuleren om dingen te geloven of te beoefenen die niet gevonden worden in de context.

(2) Paulus legt in Efeziërs 2:11 – 3:21 (in het bijzonder in 3:7-11) de belangrijkheid uit van zijn eigen rol in het plan van God, namelijk zijn rol in de structuur die gekend is als Christus' lichaam, de kerk, die gebouwd werd op het *fundament* van de apostelen en profeten (dit bestond niet dan na de opstanding en hemelvaart van Christus). Paulus zegt in Efeziërs 2:11 – 3:21 dat hij en de andere apostelen en profeten dienden als het fundament van dit nieuwe lichaam dat bestaat uit Joden en Heidenen. De bezwaren op deze premisse kunnen in vraagvorm aangepakt worden: Als de kerk begon vóór Paulus en de andere apostelen en profeten, wie diende dan als fundament (in het Oude Testament en in de Evangeliën bijvoorbeeld), en hoe dienden zij in die hoedanigheid? En als de kerk na Pinksteren, exclusief tijdens Paulus' bediening begon, waarvoor hebben we dan de andere apostelen en profeten, en anderen?

¹ Interregnum: Latijns woord voor “tussenregering”. Oorspronkelijk betekende het begrip bij de Romeinen de tijd tussen de dood van de ene koning en de benoeming van de volgende koning. (Wiki).

(3) De metaforen van een *gebouw* en een *lichaam* zijn belangrijk omdat ze leren dat dit iets is om toe te nemen, om te groeien. De kerk hoorde niet permanent bij het fundamentstadium te blijven. Er moest een toename komen van dit lichaam, in een superstructuur die wereldwijd zou worden.

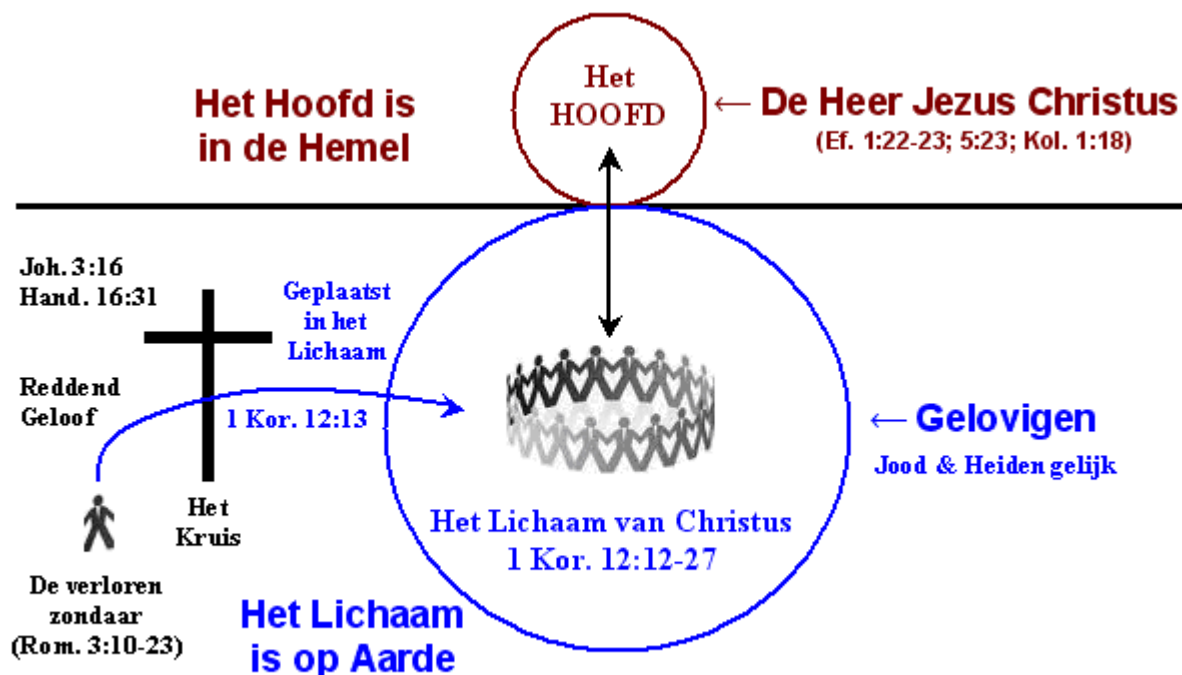
Dit nieuwe programma van God werd niet onthuld vóór Christus' verklaring van Mattheüs 16:18. Allusies op de kerkbedeling kunnen hiervóór afgeleid worden (Mattheüs 12:21) maar geen specifieke instructie over het begin, de natuur of bediening van de kerk, het lichaam van Christus, kan gevonden worden vóór Paulus' schrijvende bediening.

Een verklaring van sleutelteksten

Wij bevestigen de belangrijkheid van de kerk, zowel in haar universele als lokale gedaanten. Met andere woorden, wij geloven in het bestaan van de twee: de ene omvat alle gelovigen vanaf de dag van Pinksteren tot de Opname; de andere bestaat uit gelovigen in specifieke lokaties over heel de wereld om samen te komen voor gezamenlijke aanbidding.

De volgende redenen verklaren het traditionele of "klassieke" dispensationele begrip dat de kerk begon op de dag van Pinksteren (Handelingen 2), om de volgende redenen:

(1) De kerk is het lichaam van Christus. "En Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is en de vervulling van Hem Die alles in allen vervult" (Efeziërs 1:22-23). "En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn" (Kolossenzen 1:18). We zien in elk van deze teksten dat naar de kerk verwezen wordt als "het lichaam", waarvan de Heer Jezus "het Hoofd" is. Hij heeft het bestuur in handen van de functies van het lichaam, en beslist wat Zijn lichaam verondersteld wordt te zijn en te doen.

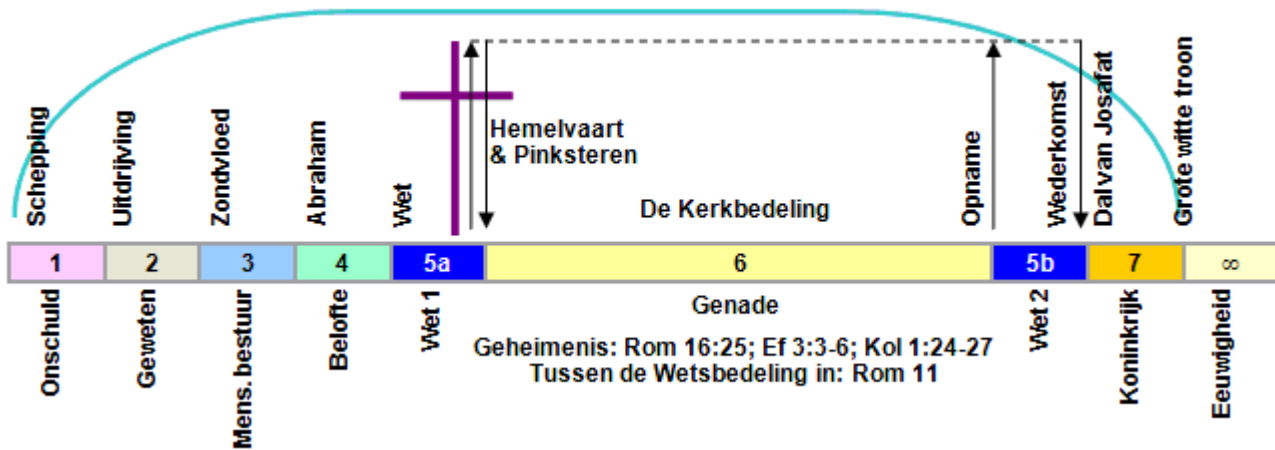


Het Geheimenis van de Kerkbedeling

Zie verder: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/geheimenisEvangelie.pdf>

(2) Hoe wordt iemand een deel van de kerk, het lichaam van Christus? "Ook wij allen immers zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij dat wij Joden zijn, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn van één Geest doordrenkt" (1 Korinthiërs 12:13). De doop met de Heilige Geest is Gods unieke werk waardoor christenen worden geplaatst in Christus' lichaam, de nieuwtestamentische kerk. Gods handeling van het plaatsen van gelovigen in het lichaam van Christus is beperkt tot een tijdsperiode, namelijk van de hemelvaart van Christus en het zenden van de Heilige Geest tot de verwijdering van de kerk in de Opname. Deze bediening van de Heilige Geest heeft een tijdslimiet die exclusief is voor de huidige kerkbedeling (of: kerkdispensatie). Dit leidt tot de vraag: "Wanneer gebeurde het dopende werk van de Geest voor het eerst?"

Zeven Bedelingen of Dispensaties



(3) Volgens Mattheüs 16:18, dat is na Christus' Galilese bediening, was de kerk nog steeds toekomst – "Ik **zal** mijn gemeente **bouwen**". Het is niet iets wat al bestond in het verleden en dat hernieuwd of gereformeerd moest worden. Het was nog niet gevormd, maar dat zou spoedig gebeuren.

(4) Het dopende werk van de Heilige Geest was nog steeds toekomst, zelfs na de opstanding van de Heer en net vóór Zijn hemelvaart: "maar u **zult** met de Heilige Geest **gedoopt worden**, niet lang na deze dagen" (Handelingen 1:5).

(5) Later vertelt Petrus ons dat de doop van de Heilige Geest begon "aan het begin" (van de kerk) toen de Geest over hen kwam. "En toen ik begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, evenals op ons in het begin. En ik herinnerde mij het woord van de Heere, hoe Hij zei: Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest gedoopt worden" (Handelingen 11:15-16). Dus, het was vóór Handelingen 11 maar na Handelingen 1 dat dit dopende werk van de Geest begon met het plaatsen van mensen in Christus' lichaam. Bovendien merken we dat Petrus de dag van Pinksteren specifiek markeert, of onderscheidt, als "het begin" – niet een continuering of hervorming van iets. Het is daar geen vage verwijzing van Petrus in Handelingen 11.

(6) De kerk bestond reeds in Handelingen 2:47: "en zij loofden God en vonden genade bij heel het volk. En de Heere voegde dagelijks mensen die zalig werden, aan de gemeente toe". De gemeente of kerk begon niet later dan na deze specifieke gebeurtenis en dit tijdstip.

Vermits de enige manier om een lid te worden van de kerk, door het dopende werk van de Heilige Geest mogelijk wordt, en dat die doop begon toen de Geest kwam op de discipelen na Handelingen 1:5 en vóór Handelingen 2:47, is het evident dat de kerk begon op de dag van Pinksteren, zoals beschreven in het eerste deel van Handelingen 2. De kerk, Christus' lichaam, bestond niet en kon niet bestaan vóór de komst van de Heilige Geest, Die gelovigen doopt in dat lichaam.

Bovendien, volgens Johannes 16:7, kon de Heilige Geest niet komen dan na Christus' hemelvaart, en zonder de Heilige Geest zou de kerk geen leven hebben. Bovendien, volgens Efeziërs 1:20-23, kon Christus niet het Hoofd van de kerk zijn vóór Zijn opstanding en hemelvaart: "die Hij [= de Vader] gewerkt heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden opwekte en aan Zijn rechterhand zette in de hemelse gewesten, ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de komende. En Hij heeft alle dingen aan Zijn voeten onderworpen en heeft Hem als hoofd over alle dingen gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is en de vervulling van Hem Die alles in allen vervult".

Tot slot, vóór Christus' opstanding en hemelvaart, waren de nieuwtestamentische gaven nog niet gegeven aan de gelovigen (Efeziërs 4:8). Bovendien, nergens in het Oude Testament of in de Evangelien wordt enig iemand gedoopt door de Heilige Geest en geplaatst in Christus' lichaam (alhoewel de praktijk van waterdoop gekend was en toegepast werd, Mattheüs 3:11-12).

Conclusie

Er rijzen verschillende problemen als men het begin van de kerk op een ander tijdstip plaatst dan op de dag van Pinksteren. **Ten eerste**, het verwart het onderscheid tussen Israël en de kerk en Gods programma voor elk in het verleden, heden en toekomst. **Ten tweede**, als de kerk vóór Pinksteren zou begonnen zijn, dan zou veel van de Schrift essentieel onnodig zijn, in het bijzonder Paulus' geschriften; het Oude Testament en de vier Evangelieën zouden dan voldoende zijn. In feite, veel van wat Paulus schreef zou dan potentieel leeg zijn, in het bijzonder zijn woorden in Efeziërs 2:11 – 3:21, en andere teksten zouden erg verwarrend worden, als we zouden gedwongen worden een groot deel van zulke teksten te vergeestelijken. **Ten derde**, het verwart de bediening van de Heilige Geest in deze tijd van genade voor de nieuwtestamentische kerk, namelijk, het dopen van gelovigen in het lichaam van Christus (1 Korinthiërs 12:13). Bijvoorbeeld, hoe werden mensen in het lichaam van Christus geplaatst vóór Zijn opstanding en hemelvaart? Het antwoord is dat dit niet gebeurde. Het lichaam van Christus kon niet eerder bestaan dan na Zijn dood, opstanding en hemelvaart. **Ten slotte**, in termen van de post-opstanding bediening van Christus wordt Zijn Hoofd-zijn (gezagspositie) over de kerk als onnodig beschouwd. Als het lichaam bestond voordat Christus het Hoofd ervan werd, wie was dan eerder het hoofd? Was er dan wel een hoofd? Hoe functioneert een hoofdloos lichaam?

Als traditionele of “klassieke” dispensationalisten zien wij een toenemende noodzaak om consistent het onderscheid te onderhouden tussen Israël en de kerk; dit is belangrijk in termen van “het Woord van de waarheid recht te snijden” (2 Timotheüs 2:15). Wij bevinden ons niet onder de Mozaïsche Wet als levensregel vandaag. Bijvoorbeeld: de locatie van onze aanbidding ligt niet in een geografisch gebied. Wij hebben het voorrecht van de Heer te aanbidden waar wij ons ook bevinden; Evenmin hoeven wij dierlijke offers te brengen; de eens en voor altijd offerande van de Heer Jezus Christus is een adequate betaling voor onze zonden. Evenmin zijn wij beperkt tot exclusief bepaalde brieven van Paulus. Wij hebben “heel de Schrift” die we in zijn geheel gebruiken voor onze levensregel (2 Timotheüs 3:15-17).

Ons gebed is dat dit artikel, en andere die dispensationele zaken behandelen, zullen voorzien in niet enkel begrip betreffende onze positie, maar ook antwoorden zullen geven op opkomende vragen over de leer van de oorsprong en het doel van de kerk. Laten we tenvolle overtuigd zijn over wat God vandaag doet en over de belangrijkheid van het begrijpen van Zijn plan (Romeinen 11:36).

Eindnoten:

[1] I am deeply indebted to a number of writers and teachers whose instruction has been of help to me in the formulation of this article. While the thoughts are my own, the truths conveyed herein have been those handed down to me by faithful men (2 Tim. 2:2).

[2] Those miracles done by our Lord were not simply to bring temporary healing and/or relief to the people, but they were to illustrate that He is who He claimed to be. The miraculous sign-gifts ceased with the passing of the apostles and the completion of the canon of Scripture. No one does any miracles in the biblical sense today, and this includes the modern charismatic movement with all of its bogus claims (for further information on the topic of miracles, read Renald Showers' article “The Purpose of Jesus' Miracles,” *Israel My Glory*, December-January 1975-1976).

— *This article, written by Pastor Gary Freel, is reproduced from Foundation magazine, Issue 3-4, 2011.*

Lees ook:

- “Wanneer begon de Kerk?": <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/KerkBegin.pdf>
- Over de bedelingen of dispensaties: <http://www.verhoevenmarc.be/#Bedelingen>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm